

[Christophersen.]

(Rosk. a.), skal jeg gerne gentage det; det er et, jeg også af og til glæder hr. Kjeld Olesen med at gentage – nemlig et svar på spørgsmålet, om venstre vil samarbejde, og hvordan venstre vil samarbejde. Jeg kan klart sige, at venstre er indstillet på at samarbejde, også på at give indrømmelser, hvis det i øvrigt er sådan, at det, vi når frem til, er noget, som vi føler er ansvarligt; så ser vi ikke på, hvilke partier det er, men på hvad det er for en sag. Hvis socialdemokraterne er villige til at imødekomme os, er det dem, vi samarbejder med, og hvis fremskridtspartiet er villig til at mødes med os et sted, hvor vi vil være med til at tage et ansvar, samarbejder vi også med det.

Men nu får fremskridtspartiet jo lejlighed til at vise, hvad de vil. Jeg kan forstå, at vi nu får ikke 800, men 1.200 ændringsforslag, og i den anledning kan man jo da i hvert fald sige det glædelige til hr. Svend Andersen (Rosk. a.), at jo flere udgiftsposter på statens budget hr. Svend Andersen (Rosk. a.) vil spare, jo større er selvfølgelig chancen for, at hr. Svend Andersen (Rosk. a.) også finder et af de punkter, vi vil spare på.

Til hr. Hagen Hagensen kun en enkelt bemærkning. Hr. Hagen Hagensen syntes jo, at han også ved denne lejlighed skulle fremføre det tidligere hørte synspunkt, at da regningen skulle betales i august, var venstre ikke til stede. Nu synes jeg, at det konservative folkeparti skulle indstille denne skydning; den har ikke meget formål, bl. a. af den grund at det ikke er rigtigt, hvad hr. Hagen Hagensen siger. Venstre stemte jo for afgiftsforhøjelser på knap 2 mia kr., vi har forpligtet os til at være med til at gennemføre besparelser næste år på mindst 1,5 mia kr., og vi afviste, som finansministeren med stor kølighed i stemmen meget rigtigt sagde, ekstraudgifter på ½ mia kr. Derfor kan hr. Hagen Hagensen ikke komme her og påstå, at vi ikke er indstillet på at betale regningen. Vi så gerne, at den var skrevet ud på en anden måde, men om hovedsagen skal der da ikke være tvivl: vores holdning til alle de ting, vi her står med, er jo ikke, at regeringen fører en for stram politik, men at den fører en for slap politik.

Fru Grethe Philip kom med en udtalelse, som jeg vil opfatte som en venlighed over for venstre. Hun sagde, at alle ved, at augustforliget ville blive styrket væsentligt, hvis venstre

blev inddraget. Den venlighed takker jeg for, men jeg er selvfølgelig altid interesseret i at få opklaret, hvad der ligger bag den slags ting. Hvad ligger der i det? Ligger der, at venstre så bare skal skrive under på augustforliget? Eller ligger der i det, at det radikale venstre er parat til at tage augustforligets indhold op til nyvurdering i lyset af den ændrede situation, som alle vel må erkende er til stede i dag? Det synes jeg det kunne være interessant at få et svar på, for det var jo det, vi opfordrede statsministeren til i det brev, som vi aldrig har fået svar på, hvor vi foreslog, at man nu satte sig ned og drøftede de økonomiske problemer én gang til i lyset af den økonomiske situation, der foreligger i dag; det tilbud står vi selvfølgelig ved. Jeg er nysgerrig efter at vide, om fru Grethe Philip har lagt det i sin udtalelse, eller om meningen blot var, at vi nu skulle opgive al vor kritik og tilslutte os det, som de fleste i øvrigt har opdaget ikke virker særlig hensigtsmæssigt.

Økonomiministeren henvendte sig jo ikke direkte til mig, og derfor skal jeg ikke bevæge mig ud i polemik med ham, men jeg vil fortolke den tavshed, han lagde for dagen – og det kan der vel ikke ske noget ved – som udtryk for, at regeringen altså nu accepterer, at tingene må gå, som de bedst kan, frem til den 1. marts og i tiden efter den 1. marts. Giver det et betalingsbalanceunderskud på 8½ mia kr. i stedet for 6½ mia kr., ja, så stiger underskuddet altså med 2 mia kr., og hvis der kommer en olieprisstigning, så det bliver 10 mia kr., ja, så stiger det altså med 3½ mia kr. i forhold til det, man drøftede i august. Sådan opfatter jeg denne tavshed.

Men så blev jeg noget overrasket, da jeg derefter hørte økonomiministerens afslutningsindlæg, denne brede passage, hvor ministeren først udmalede problemerne og derefter drog den elementære lære af sin fremstilling. Jeg var fuldkommen enig med økonomiministeren i, at der er brug for en politik, som fremmer eksporten, at det er nødvendigt at hindre omkostningerne i at stige, at det er nødvendigt, at vi tager os sammen både på langs og på tværs, men hvor blev ministerens konsekvensdragnin af? Er det de 8½ mia kr., der er konsekvensen af det synspunkt? Er det de 145.000 ledige, der er konsekvensen? Er konsekvensen af ministerens synspunkt, at nu skal man i øvrigt bare lade tingene gå, som de bedst kan? Det synes jeg skabte en mærkelig mangel på sammenhæng mellem dyb tavshed og meget store ord.